

съ мека топлина и лучи. Дочувахме викове на жерави, които си отиваха, а тукъ-тамѣ отъ малкитѣ градинки изъ двороветѣ поглеждаха синитѣ очи на нѣкое закъснѣло цвѣте. Радостно и леко бѣше на душата. Въ такива дни по-рѣдко се мисли за смъртта. Цѣлото село гърмѣше сега отъ шумни разговори и пѣсни. Едни отъ войницитѣ кичеха чернитѣ, затрънени плетища съ разноцвѣтни дрипи — сушаха измокренитѣ си дрехи, други се разхождаха и пълнѣха улицитѣ съ шумни и весели потоци. Нѣкои бѣха излѣзли и по скалиститѣ върхове надъ самото село. Тамъ се трупяха голѣми групи, протегнати ржце показваха нѣщо на югъ. Гледаха Одринъ и всички търсѣха едно: Султанъ-Селимъ. И наистина, далече въ леката синкава мъгла виждаха се четиритѣ минарета на чудната джамия. Стройни и тънки, тѣ се изправяха грациозно и леко право нагоре, сякашъ застинала молитва, задушевенъ зовъ къмъ небето и къмъ Бога.

Войната бѣше забравена. Цѣлата бригада каточели бѣше си устроила въ това село безгриженъ и веселъ пикникъ. И ние сами бѣхме се отдали на това неудържимо и общо безгрижие. Миналата вечеръ стояхме до късно. Пѣха се пѣсни, разказваха се анекдоти. Все тъй непринудено весели и радостни бѣхме заедно съ всички и днесъ. Разбира се, имаше нѣщо болезнено въ тая радостъ, нѣщо като